

ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ να είχα πεθάνει πριν από τρεις μήνες.

Από τότε, τα πράγματα δεν έχουν επανέλθει στην προηγούμενη κατάσταση τους.

Όλα έγιναν την τελευταία μέρα του σχολείου. Διέσχιζα το χώρο στάθμευσης δίπλα στο γυμναστήριο, όταν μου έφυγε το σκουλαρίκι μου – ένας σφυρήλατος ασημένιος κρίκος, το κούμπωμα του οποίου από την αρχή δε μου στεκόταν καλά. Όμως το συγκεκριμένο ζευγάρι είναι το αγαπημένο μου, δώρο της μητέρας μου λίγους μήνες νωρίτερα, για τα δέκατα έκτα γενέθλιά μου.

Έσκυψα για να ψάξω στο πεζοδρόμιο. Όλα όσα ακολούθησαν πέρασαν αστραπιαία μπροστά απ' τα μάτια μου, σαν να χώρεσαν μέσα σε τρία θολά δευτερόλεπτα: το αυτοκίνητο της Γκλόρια Μπέκαμ να διασχίζει με ταχύτητα το πάρκινγκ προς το μέρος μου. Εγώ να στέκομαι σαν κοκαλωμένη εκεί, με τα χέρια ακουμπισμένα πάνω στα γόνατα, υποθέτοντας πως το αυτοκίνητο θα φρέναρε απότομα μόλις η Γκλόρια με έβλεπε.

Δε φρέναρε.

Συνέχισε να έρχεται σφαίρα καταπάνω μου, προς τα δύο τέρματα του χόκεϊ που είχε παρατήσει ο Τοντ Μακάφρι στη μέση του πάρκινγκ για να πάει να φέρει και κάτι άλλα πράγματα. Κάποια στιγμή άκουσα τη φωνή του Τοντ να ουρλιάζει: «Σταμάτα!» Αμέσως μετά,

το αυτοκίνητο έπεσε επάνω στα τέρματα με τόση ταχύτητα, που τα τσάκισε κάτω από τη μάσκα του.

Και δε σταμάτησε εκεί. Το αυτοκίνητο συνέχισε να κινείται καταπάνω μου, χωρίς να επιβραδύνει στο ελάχιστο.

Φαντάζομαι πως η καρδιά μου άρχισε να χτυπά πιο γοργά, πως η αδρεναλίνη πολλαπλασίασε τους παλμούς της, έτσι όπως γίνεται όταν η συγκεκριμένη ορμόνη προσπαθεί να σε προετοιμάσει γι' αυτό που πρόκειται να συμβεί. Όμως, γι' αυτό που συνέβη αμέσως μετά τίποτα δε θα μπορούσε να με έχει προετοιμάσει:

Κάποιον να με παραμερίζει απότομα, σπρώχνοντας.

Τους ώμους μου να σκάνε πάνω στο πεζοδρόμιο με αρκετή δύναμη ώστε να γεμίσει η πλάτη μου μελανιές και γδαρσίματα για τις επόμενες εβδομάδες.

Το κάψιμο στην επιδερμίδα μου καθώς η φούστα μου σηκωνόταν και η πλάτη μου σερονόταν πάνω στο πεζοδρόμιο, γδέρνοντας για τα καλά το δέρμα μου.

Και τον παράξενο τρόπο με τον οποίο με άγγιξε.

«Είσαι καλά;» ρώτησε το μυστηριώδες αγόρι.

Άνοιξα το στόμα μου για να πω κάτι – να τον ρωτήσω τι συνέβη, να δω πού είχε καταλήξει η Γκλόρια, να ανακαλύψω ποιος ήταν.

Τότε, όμως, τον άκουσα να ψιθυρίζει: «Σσος... μην προσπαθήσεις να μιλήσεις».

Η αλήθεια ήταν ότι δεν μπορούσα να μιλήσω. Ένωθα λες και το στήθος μου είχε σκάσει, λες και κάποιος με είχε ανοίξει στη μέση και μου είχε κλέψει την ανάσα.

«Ανοιγόκλεισε τα μάτια σου μια φορά αν είσαι εντάξει», συνέχισε αυτός, «δύο αν πρέπει να πας στο νοσοκομείο».

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μια φορά, όμως ειλικρινά δεν ήθελα να το κάνω. Δεν ήθελα να σταματήσω να τον κοιτάζω, έστω και για εκείνη τη φευγαλέα στιγμή –τις σμιλεμένες γωνίες του προσώπου του· τα σκούρα γκριζα μάτια του, φωτισμένα από λίγες νότες χρυσού· κι εκείνα τα ρόδινα χείλη, σφιγμένα από την ανησυχία–, κι ας

ήταν εντελώς ακατάλληλη στιγμή για να χάσκω με το στόμα ανοιχτό.

Έριξε μια ματιά προς τα πίσω, αναζητώντας με το βλέμμα του τον Τοντ, ο οποίος είχε πάει να βοηθήσει την Γκλόρια.

«Κάλεσα ασθενοφόρο!» φώναξε ο Τοντ.

Το αγόρι, ένα με δυο χρόνια μεγαλύτερό μου, έστρεψε και πάλι την προσοχή του σ' εμένα. Οι ώμοι του, φαρδιοί και δυνατοί, κάτω από το σκούρο μπλε μπλουζάκι που φορούσε, βρισκόνταν σε απόσταση αναπνοής από το στήθος μου. «Σίγουρα είσαι εντάξει;» Το πρόσωπό του ήταν τόσο κοντά, που μπορούσα να μυρίσω την επιδερμίδα του – ένα μείγμα ζάχαρης και ιδρώτα.

Έγνεψα καταφατικά κι ανάσασα, ανακουφισμένη που οι πνεύμονές μου εξακολουθούσαν να λειτουργούν. «Πώς είναι η Γκλόρια;» Σχημάτισα τις λέξεις με τα χείλη μου, όμως δεν ακούστηκε ο παραμικρός ήχος.

Γύρισε και κοίταξε ξανά προς τη μεριά του αυτοκινήτου. Η πορεία του τελικά είχε τερματιστεί στα μισά του χορταριασμένου λόφου που εκτεινόταν κατά μήκος της πλαϊνής πλευράς του σχολείου.

Το αγόρι, ίσως επειδή συνειδητοποίησε πόσο κοντά ήμασταν, έγειρε προς τα πίσω κι ύστερα πέρασε τα δάχτυλά του ανάμεσα από τα επιμελώς ατημέλητα μαύρα μαλλιά του.

Και τότε με άγγιξε.

Η παλάμη του στάθηκε πάνω στο στομάχι μου, εντελώς τυχαία νομίζω, γιατί η κίνηση φάνηκε να τον αιφνιδιάζει ακόμη περισσότερο απ' ό,τι αιφνιδιάζε εμένα. Το βλέμμα του απέκτησε μια νέα ένταση, τα μάτια του γούρλωσαν ξαφνικά, τα χείλη του άνοιξαν ελαφρά.

«Τι τρέχει;» ρώτησα, παρατηρώντας την ουλή στον πήχη του χεριού του – ένα μακρόστενο σημάδι, το οποίο διακλαδωνόταν σ' ένα σημείο, σαν τσακισμένο κλαδί δέντρου.

Δεν απάντησε, μονάχα πίεσε την παλάμη του ακόμη πιο δυνατά

επάνω μου κι έκλεισε τα μάτια του. Ο καρπός του άγγιξε ξυστά τη γυμνή επιδερμίδα ακριβώς πάνω από τον αφαλό μου, εκεί όπου η μπλούζα μου εξακολουθούσε να είναι σηκωμένη.

Παραλίγο να μου κοπεί ξανά η ανάσα.

Την επόμενη στιγμή ένα ασθενοφόρο κατέφθασε στο χώρο στάθμευσης, με τη σειρήνα του να ουρλιάζει, τους φάρους του ν' αναβοσβήνουν κατακόκκινοι και λευκοί, οπότε το αγόρι έκανε πίσω, έτσι απλά.

Σύρθηκε προς τα πίσω, σηκώθηκε κι έτρεξε προς τη μοτοσυκλέτα του. Πήδηξε επάνω. Μάρσαρε. Κι ύστερα έφυγε σφαίρα.

Πριν καν προλάβω να τον ρωτήσω πώς τον έλεγαν.

Πριν καν προλάβω να τον ευχαριστήσω που μου έσωσε τη ζωή.

2

Από την πρώτη φορά που την είδα, κατάφαθα - μακριά και κυματιστά μαλλιά στο χρώμα της ξανθιάς καραμέφας, καμπύλες στους γοφούς, χείλη στο χρώμα της φωτιάς.

Μιλούσε, εκείνη την πρώτη φορά, με μια παρέα απρόσωπων κοριτσιών. Ήμουν κι εγώ εκεί, στεκόμουν αρκετά μακρύτερα. Την παρακολουθούσα.

Αναρωτιόμουν τι είδους άνθρωπος ήταν, αν τα μαλλιά της είχαν από φυσικού τους το χρώμα ρόδινου κοχυριού ή κάτι της είχε προφέρει αφηχανία ή ήταν μακιγιαρισμένη.

Παρατηρούσα τα χείλη της καθώς βούφρωναν κι ύστερα τεντώνονταν διάπλατα καθώς γελούσε. Η εικόνα έκανε κι εμένα να γελάσω. Μου ήταν αδύνατο να πάψω να την παρατηρώ, να φαντάζομαι το πώς θα κινούνταν τα χείλη της όταν θα έλεγε το όνομά μου ή πως μ' αχαπούσε ή πως θα ερχόταν να μου δώσει ένα φηί.

Κι έτσι, έδωσα μια βουβή υπόσχεση στον εαυτό μου εκείνη τη μέρα. Θα ανακάψυπτα τι χάρηε εκείνο το χρώμα στα μαλλιά της και τι γεύση είχαν τα φηιά της. Θα ανακάψυπτα τα πάντα, γιατί, ποζύ αφιά, έπρεπε να μάθω τις απαντήσεις. Έπρεπε να την κάνω δική μου. Ξακολουθώ να το θέλω. Και μια μέρα, ποζύ βύντομα, θα τα καταφέρω.

ΈΧΟΥΝ ΠΕΡΑΣΕΙ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ από το ατύχημα, και παρότι τα γδαρσίματα, οι φουσκάλες και οι μώλωπες έχουν φύγει τελείως, εξακολουθεί να υπάρχει κάτι που το νιώθω ραγισμένο. Όχι, δεν είναι η καρδιά μου, ούτε κάτι εξίσου γλυκανάλατο. Δεν ανήκω σ' εκείνη την κατηγορία των υπερβολικά ευαίσθητων δεσποσυνών που περιμένουν με λαχτάρα να εμφανιστεί ο πρίγκιπας για να τις σώσει. Έναν επίλογο, παρακαλώ πολύ, αυτό είναι το μόνο που ζητάω – την ευκαιρία να δω εκείνο το αγόρι μία τελευταία φορά, να του πω «σ' ευχαριστώ», να το ρωτήσω πώς έτυχε να βρίσκεται εκεί.

Και να μάθω για ποιο λόγο με άγγιξε μ' εκείνο τον τρόπο.

«Νευράκια, νευράκια;» ρωτάει η Κίμι, παρατηρώντας τον τρόπο με τον οποίο δουλεύω τον πηλό μου.

Έχουμε μάθημα αγγειοπλαστικής, κι εγώ έχω βαλθεί να βγάλω τον αέρα από την κολλώδη κόκκινη μάζα που έχω μπροστά μου χτυπώντας, αναποδογυρίζοντας και ζυμώνοντάς τη πάνω στο τραπέζι.

«Προσωπικά, μου κάνει εντύπωση που δεν κατέρρευσε τελείως», συνεχίζει.

«Πηλό δεν έχεις να δουλέψεις εσύ;» τη ρωτάω.

«Εσύ έχεις τίποτα σοβαρότερο να κάνεις;»

Προσπερνάω το σχολίο της και φροντίζω να της υπενθυμίσω ότι

ο αδούλευτος πηλός σημαίνει πως θα καταλήξεις με ένα γλυπτό που είναι μαθηματικά βέβαιο ότι θα γίνει κομμάτια μόλις μπει στο φούρνο.

«Μπορεί να μου αρέσουν τα κομμάτια».

«Σου αρέσει και η γλίτσα; Ρωτάω, γιατί με κάτι τέτοιο έχει αρχίζει να μοιάζει το κομμάτι σου». Της περνάω ένα σφουγγάρι για να απορροφήσει το περίσσιο νερό.

«Σοβαρά, Καμέλια, αυτή η μανία σου να κάνεις τα πάντα άψογα έχει αρχίσει να γίνεται κάπως κουραστική. Καλό θα σου έκανε να βγαίνεις έξω λίγο περισσότερο».

Η Κίμι κι εγώ είμαστε φίλες από το νηπιαγωγείο – από τον καιρό που κάναμε διαγωνισμούς για το ποια μπορεί να φτιάξει τη μεγαλύτερη τσιχλόφουσκα, μέχρι το γυμνάσιο, τότε που ο Τζιμ Κονάρσκι γύρισε την μπουκάλα, πέτυχε εμένα κι έπρεπε να τον φιλήσω. Παρεμπιπτόντως, εξακολουθώ ν' ακούω ένα σωρό πειράγματα για το ότι αστόχησα τελείως και, αντί για τα χείλη του, κατέληξα να βάλω τη γλώσσα μου στο αριστερό του ρουθούμι.

«Μια χαρά είμαι», τη διαβεβαιώνω.

Γυρίζει και με κόβει από πάνω μέχρι κάτω, από τα απείθαρχα σκουρόξανθα μαλλιά μου και τον μακρύ σαν καμηλοτάρδαλης λαιμό μου, μέχρι την καταφανή έλλειψη προσωπικού στιλ που με χαρακτηρίζει. Η σημερινή μου εμφάνιση αποτελείται από ένα μακρυμάνικο μπλουζάκι, ξεπλυμένο τζιν κι ένα ζευγάρι μαύρες μπαλαρίνες – ακριβώς ό,τι φορούσε εκείνη η κούκλα στη βιτρίνα του Gap.

«Μια χαρά;» επαναλαμβάνει, καθώς πλάθει τον πηλό της, δίνοντάς του ένα σχήμα που θυμίζει ανατομικά πλήρη άντρα: μύες, εκείνο το φούσκωμα ανάμεσα στα πόδια, τα πάντα. «Μια χαρά το λες να περνάς τα σαββατόβραδα παίζοντας τα μοντέλα με την εννιάχρονη γειτόνισσά σου;»

«Αν θες να ξέρεις, αυτό συνέβη μόνο μία φορά, και η μαμά της είχε οργανώσει επίδειξη καλλυντικών».

«Ό,τι πεις», απαντάει, χαμηλώνοντας τη φωνή της.

Η αγγειοπλαστική μπορεί να είναι σχετικά χαλαρό μάθημα, από άποψη κανόνων, αλλά η κυρία Μαζούρ επιμένει να μιλάμε χαμηλόφωνα, από σεβασμό προς τη συγκέντρωση του καλλιτέχνη.

«Γρήγορα, από το ένα μέχρι το δέκα. Τζον Κέναλι», ψιθυρίζει.

«Αρνούμαι να παίξω αυτό το παιχνίδι μαζί σου».

«Έλα, μωρέ», επιμένει εκείνη. «Καινούρια χρονιά ξεκίνησε, πηγαίνουμε δευτέρα τώρα, άσε που ακούγεται πως είναι μόνος. Προσωπικά, θα του έδινα τουλάχιστον οχτώμισι στο στίλ, εφτά στην εμφάνιση και εννέα στην προσωπικότητα. Ο τύπος έχει τρελή φάση».

«Λυπάμαι που σ' το χαλάω, όμως δε με ενδιαφέρει ο Τζον Κέναλι».

«Τότε, ποιος σε ενδιαφέρει, Χιονάτη μου;»

Κουνάω το κεφάλι, εξακολουθώ να σκέφτομαι εκείνο το αγόρι στο πάρκινγκ – εκείνη τη ζαχαρένια μυρωδιά, εκείνα τα σκούρα γκριζα μάτια.

Και τον τρόπο που με άγγιξε.

Μετά το ατύχημα, κι όταν πια η Γκλόρια Μπέκαμ είχε αναρρώσει πλήρως – αποδείχτηκε πως υπέστη διαβητικό σοκ (γι' αυτό και μπέρδεψε το γκάζι με το φρένο, διασχίζοντας το πάρκινγκ με ταχύτητα ικανή να τη στείλει φυλακή σύμφωνα με τη νομοθεσία ορισμένων Πολιτειών)–, βάλθηκα να ψάχνω στις σχολικές επετηρίδες, προσπαθώντας να εντοπίσω την ταυτότητα εκείνου του αγοριού.

Τζίφος.

Σταματάω για μια στιγμή να πλάθω τον πηλό μου και φέρνω την παλάμη μου στο σημείο κάτω απ' τον αφαλό μου. Για κάποιο λόγο εξακολουθώ να αισθάνομαι τα δάχτυλά του εκεί.

«Λοιπόν, ως εδώ και μη παρέκει!» αναφωνεί η Κίμι. «Δεν ξέρω τι θα κάνεις, πρέπει να βρεις άντρα».

«Όχου, παράτα με», λέω και καμώνομαι πως απλώς στρώνω την ποδιά μου. Περνάω τα δάχτυλά μου πάνω από μια ραφή. «Δεν έκανα τίποτα πονηρό».

«Ε, ναι, σάμπως σε έχει αγγίξει άλλο χέρι εκεί όλη τη χρονιά; Άσε καλύτερα, μην απαντήσεις, δε θέλω να ξέρω. Ορίστε», λέει, και μου μοστράρει το σχεδόν χυδαίο άντρα που έχει πλάσει μπροστά μου. «Πες γεια στον Σείμωρ. Εντάξει, δεν είναι τέλειος, αλλά είναι ό,τι καλύτερο μπορούσα να κάνω τελευταία στιγμή».